

En vooral mijn plannen liepen gevaar!

Ik had namelijk besloten mijn Held een meer eervolle ligplaats te bereiden, dan het plankje van mijn kastje uitmaakte.

Ik wilde, als een hulde aan den roemrijken Jan Liller, een sierlijk kistje vervaardigen, gevoerd met kostbare snippers van zijde, pluche en kant, om daarin Zijne dierbare overblijfselen en de schoone bewijzen van Zijn heldenbestaan te bewaren.

Dat kistje wilde ik uitzagen, maar ik durfde het niet te doen in de huiskamer. Als ik dus kon, sloop ik naar mijn kamertje, om daar aan het werk te gaan.

Eens werd ik door mijn moeder verrast toen ik druk bezig was, maar toen ze mijn werk zag, deed ze net of ze niets bemerkt had.

Ik gevoelde een bitter berouw, want ik begreep, dat mijn goede moeder dacht, dat ik aan het zagen was aan een geschenk voor haar naderenden verjaardag.

Doch voor het oogenblik ging mijn Held voor. Ik zou voor dien feestdag wel iets koopen en rekende daarbij op de beurs van mijn vader, die me niet in den steek zou laten.

Op zekeren dag, toen ik met mijn vader wandelde, zeide hij eensklaps tot me:

„Wel, Con, is dat graven op het kerkplein al gedaan? Ik ben er in langen tijd niet geweest. Je bent daar zeker ook wel eens aan het nakijken geweest, of er niets van je gading werd opgegraven.”

Vermoedde mijn vader iets? en was die vraag gedaan, om me uit te hooren?

Ik antwoordde ontwijkend:

„Ik ben daar sedert verleden week niet geweest.”

Dat was waar, want juist acht dagen geleden had ik mijn Held gevonden en na die vondst was ik voldaan en was de aardigheid er af, om in die graven rond te wroeten. Er was toch niets meer te vinden!

„Ik dacht alleen maar,” zeide mijn vader schertsend, „dat je een schat had gevonden, zoo geheimzinnig ben je tegenwoordig. Zeg, kereltje, ben je rijk geworden, en wil je nu de boel voor jou alleen bewaren en oppotten?”

„Ik heb er nooit iets gevonden, vader,” stamelde ik, met schaamte over mijn leugen, maar toch vol voldoening over mijn moed, dat ik onwaarheid durfde te spreken, alleen om mijn Held voor ontdekking te bewaren.

Gelukkig veranderde mijn vader van onderwerp, door mij te vragen, of ik al wat voor moeders verjaardag op het oog had.

Als ik eerlijk geweest was, had ik moeten antwoorden „neen”, want mijn Held had al mijn gedachten in beslag genomen.

Terwijl ik nog naar een antwoord zocht, rees er plotseling een groot, een grootsch denkbeeld in me op! Wat kon voor mijn moeder schooner geschenk zijn dan mijn Held?

Met opoffering van mijn geheim, van mijn eigen ontdekking zou ik haar